

U denkt misschien dat duurzaamheid het sleutelbegrip van de negentiger jaren is? Natuurlijk, we zijn nog lang niet af van duurzaam beheer, duurzame ontwikkeling, duurzame landbouw, duurzame visserij, duurzame bontproductie en, al heb ik daar nog niet van gehoord, duurzaam kannibalisme en duurzame vrouwvriendelijkheid. Maar ik voorspel u bij deze dat het eind van de populariteit van duurzaamheid alweer in zicht is. Alleen het duurt het nog even voordat iedereen het in de gaten heeft. En dan is het weer een gewoon begrip bij bepaalde beroepsgroepen zoals bosbouwers en verder niks modieuzigheid.

Je zou denken dat duurzaamheid een simpel begrip is dat betrekkelijk eenvoudig is toe te passen. In de bosbouw is duurzaamheid tenslotte sinds jaar en dag één van de algemeen aanvaarde uitgangspunten, al praat ik daar al lang niet meer over met anderen want dat heeft geen enkele zin. In feite moet ik wel eens aan dat mopje denken waarin de kleine Moos op een katholieke basis-

Duurzaam

school in het zuiden des lands is terecht gekomen. Op een dag komt de juf met een raadseltje: "Het is bruin, het heeft een pluimstaart en het springt door de bomen. Rara wat is dat?"

Moos steekt zijn vinger op en mag het zeggen:

"Juf, mijn gezonde verstand zegt me dat het een eekhoorn is, maar het zal het kindeke Jezus wel weer zijn."

Moos heeft gelijk. Zo simpel is het niet. En zo is het met duurzaamheid ook. Al een aantal jaren geleden hebben de leden van de Internationale Tropisch Hout Organisatie besloten om vanaf het jaar 2000 alleen nog maar duurzaam geproduceerd hout te verhandelen. In ons eigen Regeeringsstandpunt Tropisch Regenwoud gaan we nog verder. Vanaf het jaar 1995, of zo veel eerder als mogelijk is, streeft de regering ernaar het gebruik van tropisch hout te beperken tot hout afkomstig uit landen/regio's met een bosbeleid en beheer gericht op bescherming en duurzame produktie. En in Rio, tijdens UNCED afgelopen zomer, was duurzame ontwikkeling het kernbegrip.

En toch heeft nog niemand het aangedurfd om concreet te zeggen wat hij of zij onder duurzaam beheer van bos verstaat, hoe je dit begrip operationaliseert, om het maar eens eigentijds te zeggen.

Je zou zeggen, je stelt vast hoeveel bos er is, hoeveel bos oerbos dient te blijven als daar nog sprake van is, hoeveel bos eventueel mag verdwijnen en hoeveel hout per soort en per zekere oppervlakte-eenheid en omloopperiode geoogst mag worden. Je kunt er nog veel meer bij bedenken, maar het punt is dat nie-

mand dat doet en de vraag is nu waarom.

Ik moet u nu iets vertellen wat ik van horen zeggen heb. In de Handelingen heb ik er niets van kunnen terug kunnen vinden, maar het is wel illustratief dus ik wil het u niet onthouden. Staatssecretaris Yvonne van Rooy van Economische Zaken heeft niet de reputatie een groot deskundige op het gebied van bosbeheer te zijn. Dus is het des te merkwaardiger dat ze in de Tweede Kamer nadrukkelijke uitspraken gedaan schijnt te hebben over het beheer van het Nederlandse bos want haar eigen ambtenaren worden er niet voor betaald om daar verstand van te hebben en ik ben er vrij zeker van dat ambtenaren die wel geacht worden zulke dingen te weten haar niet hebben gesouffleerd. Toch deed zij in de Kamer een verrassende uitspraak. In Nederland zou het bos niet duurzaam beheerd worden met uitzondering van bos in de buurt van waar prinses Margriet woont. Dat is leuk nieuws voor Hare Majesteits houtvester, al wist hij al lang dat hij duurzaam beheert, maar voor de rest is het niet best als het waar is.

Hoe komt ze daar nu bij, vraag je je af. Ik begrijp het wel. Als je je altijd met banale zaken als handel en geld verdienen en verliezen bezig houdt, wil je wel eens iets heel anders. Iets waarmee je eer kunt inleggen. Bos bij voorbeeld. En ik denk dat het haar wel uitkwam om na te praten wat ze misschien had gehoord tijdens een vertrouwelijk onderhoud met enkele prominente natuurbeschermers. Waarom zouden die dat gezegd hebben, is dan de volgende

vraag. Welnu, dat zei ik u in het begin al, ze vinden duurzaam beheer eigenlijk helemaal niet zo leuk nu ze beginnen te beseffen wat het inhoudt. Daar werd men voor het eerst met zijn neus op gedrukt toen Noorwegen weigerde zich nog langer te houden aan de afspraak om geen walvissen te vangen. Onder leiding van nota bene die aardige mevrouw Bruntland - die het begrip wel niet heeft uitgevonden maar wel

instrumenteel is geweest om het zijn huidige populariteit te geven - meende de Noorse regering dat je walvissen ook duurzaam kunt beheren. Maar dat was nu helemaal niet de bedoeling van de walvissenbeschermers.

Zo dreigt het nu ook met duurzaam bosbeheer te gaan. Zo lang nog niemand de moed heeft gehad om normen voor duurzaam bosbeheer te formuleren kun je nog zeggen dat er geen

duurzaam bosbeheer is. Maar straks zijn die normen er en dat moet je bij voorbeeld ook goed vinden dat in sommige bostypen niet alleen bomen worden geoogst maar dat kaalslag mischien wel tot de duurzame vormen van beheer hoort. Die gedachte - en ongetwijfeld nog vele andere - houdt de tegenstanders nu al wakker. Vandaar deze gedachte mijnerzijds.

**J.m. (6), introvert type, moet huis uit wegens sloop.
Zkt. m. spoed opvang. Bij voork. bosrijke omgeving.**

© Balfex Transworld

Over de hele wereld worden miljoenen dieren met de dood bedreigd. Oorzaak: de lichtzinnige manier waarop we met onze natuur omgaan. We mogen de dieren en onze kinderen absoluut niet het slachtoffer laten worden van onze "welvaartshonger". We mogen geen egoïsten zijn. Doet u dus mee met die 340.000 andere Nederlanders? Doet u mee om onze aarde weer leefbaar te maken? Leefbaar voor onze dieren. Leefbaar voor onze kinderen...

GEEF OM DE TOEKOMST. GIRO 30. ZEIST

Ja, ik word donateur voor f 30,- per jaar en ontvang dan 11x per jaar het blad PANDA.

Ik betaal na ontvangst van een acceptgirokaart.

Dhr./Mevr.: _____

Adres: _____

Postcode: _____ Plaats: _____

Giro-/bankrekeningnummer: _____

Wereld Natuur Fonds, Antwoordnummer 74,
3700 VB ZEIST. Postzegel mag, hoeft niet.

Code 505